

Ingeniørerne S. A. Faber og A. R. Angelo Tilladelse til i et Tidsrum af 40 Aar at indføre elektrisk Energi fra „Sydsvenska Kraftaktiebolaget“s Vandkraftanlæg ved Lagan i Halland gennem Stærkstrømskabler, nedlagte i Øresund og førte i Land ved Helsingør. Som Bilag til det foreliggende Lovforslag om Afgift for Indførelse af elektrisk Energi gennem nogle Stærkstrømskabler findes optrykt Ministeriets Skrivelse til Konferensraad Hansen, hvorved Koncessionen gives, og af denne Skrivelse fremgaar det, at der i Vilkaarene for Koncessionen er draget Omsorg for, at alle tekniske Hensyn sker Fyldest saavel i Henseende til Udlægning af Kablerne som ogsaa i Henseende til Driften og navnlig ogsaa med Hensyn til Sikkerhed for, at der, saafremt Energitilførselen fra Sverige af en eller anden Grund skulde svigte, bliver stillet Sikkerhed for, at man paa anden Maade kan faa den fornødne Energi, som Aftagerne har Brug for. Gennem det i det andet høje Ting til denne Sags Behandling nedsatte Udvalg er det endvidere sikret, at Koncessionshaverne underkaster sig de Betingelser, som Krigsministeriet maatte opstille for at hindre, at krigsførende Magter kunde udnytte Kablerne. Endvidere har man sikret sig, at Energi-mængden kan fremskaffes i saa stor Maalestok, at en Elektrificering af den københavnske Jernbane-Nærtrafik derigennem bliver muligjort.

Man har i det andet høje Ting været i Tvivl om, hvorvidt man skulde gaa med til at give denne Koncession for 40 Aar; man har ment, at et kortere Aaremaal vilde være ønskeligt, og at det i hvert Fald, hvis Koncessionen skulde gives for 40 Aar, vilde være rimeligt, at Staten fik Haand i Hanke med Sagen, saaledes at Staten eventuelt kunde overtage Anlægget indenfor denne Frist, selvfølgelig mod, at den til den Tid ikke-amortiserede Kapital blev udløst. Men det fremgaar af Bilaget, at Elektricitetskommissionen mener, at af finansielle og tekniske Grunde kan den Tid, for hvilken Koncessionen gives, ikke være væsentlig mindre, ligesom den ogsaa mener, at det vilde støde paa store Vanskeligheder, hvis Staten eventuelt skulde overtage dette Anlæg. Man har derfor ment at maatte anbefale, at Koncessionen gives ubetinget for 40 Aar. Mig forekommer det, at Kommissionens Argumentation ikke er ubetinget overbevisende, men i det andet høje Ting har man akkviesceret ved Sagen, saaledes som den i saa Henseende foreligger, og der er vel

derfor ikke Grund til her at optage den til nærmere Drøftelse.

Lovforslaget er forelagt som Følge af, at der udkræves en Afgift til Staten af $7\frac{1}{2}$ pCt. af Værdien af den indførte Energi-mængde. Denne Afgift var oprindeligt tænkt som en Toldafgift, og i en Skrivelse fra Generaltolddirektoratet, som ogsaa medfølger som Bilag, er det udtrykkeligt hævdet, at Afgiften maatte være en Toldafgift efter Toldlovens Position Nr. 301: „unævnte Varer“, hvori fastsættes en Toldafgift af 7,5 pCt. af Værdien af saadanne Indførselsgenstande, som ifølge deres Beskaffenhed ikke kan henføres under noget af Tariiffens andre Løbenumre. Det forekommer mig, at man i det andet høje Ting har set fuldstændig rigtigt paa den Sag, naar man har hævdet, at der her ikke kunde blive Tale om nogen Toldafgift, og derfor ikke har kunnet gaa med til denne Motivering af Afgiftens Størrelse, thi i Virkeligheden er Generaltolddirektoratets Standpunkt i denne Sag uden egentlig saglig Begrundelse. Elektrisk Energi maa nemlig ifølge sin Beskaffenhed netop sidestilles med andre Energiformer, saasom Kul og Raaolie, og for disse Energiformer er Tolden forlængst ophævet. Alligevel er man i det andet høje Ting gaaet med til at fastholde, at der skal svares en Afgift af $7\frac{1}{2}$ pCt. af Energiens Værdi, en Afgift, der ikke maa stige, men vel i den kommende Tid kan falde, idet man har forvissat sig om, at en saadan Nedgang i Afgiften, som naturligt er, vil komme Forbrugerne til gode. Man er gaaet med til at fastholde Afgiftens Størrelse, fordi man har ment, at denne Koncession i Virkeligheden gav Indehaverne et Monopol. Men i den Skrivelse, hvorved Koncessionen gives, siger Ministeriet udtrykkeligt under Punkt 3, at Tilladelsen medfører ikke Eneret paa Overførelse af elektrisk Energi fra Sverige. Altsaa om noget Monopol er der i hvert Fald formelt ingen Tale. Nu kan det nok siges, at reelt er det ikke enhver Mands Sag at skaffe sig saadan Forbindelse og søge nedlagt Kabler til Indførelse af elektrisk Energi, men paa selve Energiens Levering kan der ikke gives Monopol. De vedkommende faar ikke Eneret paa at forsyne med Elektricitet. Findes der i Fremtiden bedre og billigere Veje til Fremskaffelse af denne Energi, er det klart, at de maa kunne udnyttes uden Hensyn til denne Koncession. Det forekommer mig derfor ikke, at man kan sige, at der her foreligger et virkeligt Monopol,